

Der er derimod et andet Punkt, hvor jeg kan være enig med det ærede Medlem fra Vemming. Det vedrører Postmedhjælpernes Ansættelse som Ekspedienter. Det ærede Medlem udtalte sin Forundring over, at der ikke i Aar fremkom Forslag om særlig Oprykning til Ekspedienter udover den, som følger af, at nye Ekspedientpladser skal besættes. Forholdet har, som min ærede Forgænger udviklede, i Henhold til en paa Rigsdagen truffen Aftale, der er tiltraadt ogsaa af Tjenestemændenes Organisation, været dette, at Postmedhjælperne efter 8 Aars Tjeneste skulde udnævnes til Ekspedienter, naar de var 25 Aar, og dette er med alle vedkommendes Billigelse og Tilslutning udført saaledes, at 3 Aar efter Indtrædelsen i Statens Tjeneste underkaster vedkommende sig Postfagprøven, og 5 Aar efter at have bestaaet den ved en tilfredsstillende Gennemsnitseksamen udnævnes han, naar han er 25 Aar, til Ekspedient. I Aar var der egentlig et tilstrækkeligt Antal nye Ekspedientpladser til de Postmedhjælperne, der efter denne Ordning skulde rykke op, og det er dette, der har givet sig Udtryk i Finanslovsforslagets Anmærkninger. Jeg er imidlertid efter Forslagets Affattelse blevet gjort opmærksom paa et Forhold, som vil indtræde i Aar og til næste Aar, idet adskillige Medlemmer, der normalt skulde have været underkastede Postprøven i 1909 og 1910, af Aarsager, som ikke kunde tilregnes dem, først kom til at aflægge Prøve et Aar senere, altsaa i 1910 og 1911. Efter den gældende Regel skulde disse Medhjælperne blive Ekspedienter 5 Aar efter Fagprøven, hvis de da var 25 Aar, og paa Grund af Eksamenforsinkelsen vilde Tidspunktet indtræde henholdsvis 1915 og 1916, men da Forsinkelsen skyldes Omstændigheder, som ikke kan regnes Medhjælperne til Last — det vilde være for vidtløftigt at komme ind paa her —, synes det rimeligt at give dem samme Adgang, som alle deres Kammerater har haft, og lade Oprykningen ske i det Aar, der vilde have været normalt, hvis Postfagprøven var foretaget normalt, nemlig i 1914 og 1915. Jeg skal altsaa tillade mig til anden Behandling at stille et lille Ændringsforslag, der omhandler disse Medhjælperne — jeg tror, det i alt er 15.

Jeg har endnu nogle enkelte Postspørgsmaal tilbage. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har spurgt om en kørende Postforbindelse Hasle—Allinge, som er inddraget i Anledning af det nye Baneanlæg

paa Bornholm, idet han ønskede, at Forbindelsen kunde komme i Gang igen. Jeg skal svare, at det Andragende, det ærede Medlem omtalte, er under Overvejelse.

Det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) var opmærksom paa det Forslag, som gaar ud paa, at de Posthuse, hvori der var ydet Laan, nu overtages af Staten, og anbefalede ikke mere at yde saadanne Laan. Det kan jeg ganske give det ærede Medlem min Tilslutning til, men det er ogsaa et forlængst ophørt Forhold. Det er ikke i den nuværende Generalpostdirektørs Tid praktiseret paa den Maade som tidligere; i hans Tid er enten Posthusene opførte af Staten, eller man har indgaaet Lejemaal om private Bygninger; Laan til saadanne Bygninger er ikke ydet. Det er altsaa det gamle uheldige Forhold, der nu helt søges afviklet og ophævet.

Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) omtalte nogle uheldige Forhold i Postlokalerne ved Karise Station. Det ærede Medlem har ganske Ret; Forholdene er uheldige. Overhovedet er Postlokalerne paa Privatbanerne ofte i flere Henseender utilfredsstillende, men disse Forhold er et Led i de Forhandlinger om nye Aftaler mellem Postvæsenet og Privatbanerne, hvorom der er givet Beretning i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, og som forhaabentlig ogsaa paa dette Sted vil medføre en Bedring af Tilstanden.

Endelig har det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) fremdraget Spørgsmaalet om Postpakmestrenes Tjeneste som Underofficerer og den Ulempe, som dette har forvoldt nogle af deres Kolleger. Dette Forhold er ordnet paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) og det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) var henholdsvis Forsvars- og Indenrigsminister, og jeg skal tillade mig at give en ganske neutral Redegørelse for, hvad der er sket. Forsvarsministeriet ønskede den Gang at kunne benytte Mænd fra Postvæsenet og fra de andre Statsetater som Underofficerer i Reserven, og dette Ønske deltes af de paa-gældende Tjenestemænd, som derigennem vilde opnaa nogen Lønforhøjelse. Derimod tør jeg sige, at Postvæsenet ikke var begejstret derfor. Det var ikke begejstret for at afgive sine Mænd til denne Tjeneste, og vistnok i Overensstemmelse med tidligere Regler havde man fastsat den Godtgørelse, den Betaling, som de, der opnaaede Tjenestefrihed under Indkaldelse til Hæren, skulde yde Postvæsenet, ret